

פיצקי שלי,

שתיים עשרה שנים, שתיים עשרה שנים בלעדיך... מספר השנים רק עולה ועולה... וכך גם הגעגוע. זו כבר קלישאה אבל אני יכול להגיד שהזמן לא עושה את שלו, אין עניין של קלות, בלכתך השארת פצע ענק שהפך לצלקת שתמיד שם.

אין מילים שיכולות לתאר את הגעגוע והחוסר שאני מרגיש. אבל יודע שתמיד תחיי בתוך הלב שלי ולעולם לא אשכח את האהבה שהייתה לנו.

עד היום אני מחפש אותך בכל מקום, בכל צחוק ובכל מצב, חושב מה היית אומרת, איך היית מגיבה ולפעמים, אני מסתכל לשמיים, ואני מחייך, מדמיין את החיוך שלך בחזרה אליי.

השנה ממש לפני כ- 3 שבועות חגגנו 42, כלומר אני מזדקן ואת נשארת מלאך זהוב בת 30, וכמו שרבים מכם יודעים אני מאמין שהמסרים עוברים דרך המוזיקה, וביום ההולדת שלי, כשנכנסתי לאוטו, השיר הראשון שהיה היה של שלום חנוך, "הולך נגד הרוח". עכשיו אם תשאלו מה הקשר, זה היה שיר שליווה אותנו במהלך תקופת האשפוז ואת המשפט "תמיד הכי חשוק לפני עלות השחר", כתבה לי שרון בברכה ליום הולדת 30, הברכה האחרונה שהיא כתבה לי. אז איחלה לי ולה שנעבור את זה ונזכור שקשה וחשוק אבל יהיה טוב יותר...

כמידי שנה אני מספר סיפורון קצר על שרון ועליו והפעם בחרתי לקשר את זה גם לשנה האחרונה, שנה ששינתה רבים מאיתנו. סוג של גלגל, אבל גם למלחמת לבנון השנייה הוקפצתי ושרון ליוותה אותי לאוטובוס, במהלך אותה תקופה ברגעים שיצא לנו לדבר היא תמיד דאגה לעדכן אותי מה קורה בכוכב נולד, מי הודח, מי עבר, זה החזיק אותנו ונתן איזושהי בריחה מהלחימה. ב 7/10 גם הוקפצתי ובין כל הדברים והסיבות של לצאת למילואים היא המחשבה על הבית, על הבית שלמרות הכל הקמתי ועליו צריך לצאת ולהגן.

אני יודע כמה שרון הייתה גאה בי היום אם הייתה פה כשיצאתי למילואים ...

אז פיצקי ,

תשמרי עלי ועלינו כולנו מלמעלה, כי אנחנו באמת צריכים את זה.

אוהב אותך תמיד ולעולם.